

Γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής με θέμα «Η Διεθνής Σύμβαση για τους διακινούμενους εργαζόμενους»

(2004/C 302/12)

Στις 29 Ιανουαρίου 2004, και σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 2, του Εσωτερικού της Κανονισμού, η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή αποφάσισε να καταρτίσει γνωμοδότηση με θέμα «Η Διεθνής Σύμβαση για τους διακινούμενους εργαζόμενους».

Το ειδικευμένο τμήμα «Απασχόληση, κοινωνικές υποθέσεις, δικαιώματα του πολίτη», στο οποίο ανατέθηκε η προετοιμασία των σχετικών εργασιών της ΕΟΚΕ, υιοθέτησε τη γνωμοδότησή του στις 14 Ιουνίου 2004, με βάση εισηγητική έκθεση του κ. PARIZA CASTAÑOS.

Κατά την 410η Σύνοδο Ολομέλειας της 30ής και 31ης Ιουνίου 2004 (συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 2004), η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή υιοθέτησε με 162 ψήφους υπέρ, 3 ψήφους κατά και 11 αποχές την ακόλουθη γνωμοδότηση:

1. Εισαγωγή

1.1 Η «Διεθνής Σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων όλων των διακινούμενων εργαζομένων και των μελών των οικογενειών τους» υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών με το ψήφισμα 45/158 της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και ετέθη σε ισχύ την 1η Ιουλίου 2003, μετά από την κύρωσή της από τα πρώτα είκοσι κράτη. Σήμερα, τα κράτη που την έχουν επικυρώσει ανέρχονται σε 25⁽¹⁾. Πρόκειται, επομένως, για διεθνή συνθήκη με ισχύ αναγκαστικής εφαρμογής για τα κράτη που την επικυρώνουν.

1.2 Στόχος της Σύμβασης είναι η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των προσώπων που μεταναστεύουν για οικονομικούς ή εργασιακούς λόγους σε ολόκληρο τον κόσμο, μέσω κατάλληλων νομοθεσιών και εθνικών ορθών πρακτικών. Η προώθηση της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων οφείλουν να αποτελούν την κοινή βάση μιας προσηκουσας διεθνούς νομοθεσίας για τις πολιτικές που αφορούν τη μεταναστευση. Η Σύμβαση εξασφαλίζει επίσης την ισορροπία των διαφόρων καταστάσεων, τόσο στις χώρες προέλευσης όσο και στις χώρες υποδοχής μεταναστών.

1.3 Είναι μία από τις επτά διεθνείς συνθήκες ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών και αναγνωρίζει σε όλους τους διακινούμενους εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους τη διεθνή προστασία ορισμένων θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου που καθορίζονται στην Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Η Σύμβαση κωδικοποιεί κατά τρόπο ολοκληρωμένο και καθολικό τα δικαιώματα των μεταναστευόντων εργαζομένων και των οικογενειών τους, με βάση την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Καθορίζει τα δικαιώματα που πρέπει να εφαρμόζονται για τους νόμιμους και για τους παράνομους μετανάστες, ορίζει ελάχιστα πρότυπα προστασίας σχετικά με τα αστικά, τα οικονομικά, τα πολιτικά, τα κοινωνικά και τα εργασιακά δικαιώματα και αναγνωρίζει ότι οι διακινούμενοι εργαζόμενοι πρέπει να απολαμβάνουν συγκεκριμένων θεμελιωδών δικαιωμάτων που πρέπει να προστατεύονται βάσει διεθνών κανόνων.

(¹) Αζερπαϊτζάν, Αίγυπτος, Ανατολικό Τιμόρ, Βολιβία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Γκάνα, Γουατεμάλα, Γουινέα, Εκουαδόρ, Ελ Σαλβαδόρ, Κιργιζία, Κολομβία, Μάλι, Μαρόκο, Μεξικό, Μπελίζε, Μπουρκίνα Φάσο, Ουγκάντα, Ουρουγουάη, Πράσινο Ακρωτήριο, Σενεγάλη, Σιέγγελλες, Σρι Λάνκα, Τατζικιστάν, Φιλιππίνες.

1.4 Αναπτύσσοντας περαιτέρω προγενέστερες συμβάσεις της ΔΟΕ (²), η Σύμβαση αυτή διευρύνει το νομικό πλαίσιο σε όλες τις διεθνείς μεταναστεύσεις· προάγει τη δίκαιη μεταχείριση των μεταναστών και επιχειρεί να εμποδίσει την εκμετάλλευση των παράνομων μεταναστών. Εξετάζει όλη τη μεταναστευτική διαδικασία: κατάρτιση, επιλογή, έξοδος και διέλευση, παραμονή στο κράτος απασχόλησης και επιστροφή και επανεγκατάσταση στη χώρα προέλευσης.

1.5 Η διαχείριση των μεταναστευτικών ρευμάτων αποτελεί αρμοδιότητα των κρατών. Η ΕΟΚΕ, σε συμφωνία με το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, επιθυμεί να βελτιωθεί η διμερής, περιφερειακή και διεθνής συνεργασία μεταξύ χωρών προέλευσης και χωρών υποδοχής μεταναστών. Η Σύμβαση δεν προωθεί ούτε διαχειρίζεται τις μεταναστευτικές κινήσεις, επιχειρεί απλά να εξασφαλίσει την καθολική αναγνώριση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου και να ενισχύσει τη διεθνή προστασία τους.

1.6 Η Σύμβαση εξετάζει κατά διαφορετικό τρόπο τη διοικητική κατάσταση των μεταναστευόντων: εξασφαλίζεται η προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου σε όλα τα πρόσωπα· και για τους νόμιμους μετανάστες εφαρμόζονται περαιτέρω δικαιώματα.

1.7 Μέσω της Σύμβασης, η διεθνής κοινότητα και τα Ηνωμένα Έθνη επιβεβαιώνουν τη βούλησή τους για τη βελτίωση της συνεργασίας μεταξύ των εθνών για την πρόληψη και την εξάλειψη της λαθραίας διακίνησης και εργασίας των παράνομων μεταναστών, καθώς και για την επέκταση της προστασίας των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων στους μεταναστευόντες σε ολόκληρο τον κόσμο (³).

2. Τα δικαιώματα των μεταναστών

2.1 Η Σύμβαση επιχειρεί να εξασφαλίσει την ίση μεταχείριση και τις ίδιες νομικές συνθήκες για τους μετανάστες και τους ημεδαπούς εργαζομένους, πράγμα που προϋποθέτει:

— πρόληψη των απάνθρωπων συνθηκών διαβίωσης και εργασίας, της σωματικής και σεξουαλικής εκμετάλλευσης και της υποτιμητικής μεταχείρισης, συμπεριλαμβανομένης της δουλείας (άρθρα 10-11, 25, 54)·

(²) Σύμβαση αριθ. 97 του 1949 και Σύμβαση αριθ. 143 του 1975.

(³) Σύμφωνα με τη Διεθνή Οργάνωση Μεταναστεύσεων, 175 εκατομμύρια άτομα ζουν σήμερα σε άλλη χώρα από τη χώρα της γέννησής τους ή της υπηκοότητάς τους.

- εξασφάλιση στους μετανάστες του δικαιώματος ελευθερίας της σκέψης, της έκφρασης και της θρησκείας (άρθρα 12-13)·
- αναγνώριση του δικαιώματος ιδιωτικότητας και της προσωπικής ασφάλειας (άρθρα 14, 15, 16)·
- καθιέρωση της δυνατότητας πραγματικής προσφυγής στη δικαιοσύνη μέσω δικαίων δικαστικών διαδικασιών που θα διασφαλίζουν το δικαίωμα της ισότητας έναντι του νόμου και τη μη ύπαρξη διακρίσεων, πράγμα που προϋποθέτει να εφαρμόζονται στους μετανάστες εργαζόμενους κατάλληλες δικαστικές διαδικασίες και με υπηρεσίες διερμηνείας (άρθρα 18, 19, 20)·
- εξασφάλιση στους μετανάστες της πρόσβασης στην ενημέρωση σχετικά με τα δικαιώματά τους (άρθρα 33, 37)·
- εξασφάλιση στους μετανάστες της ισότητας πρόσβασης στις εκπαιδευτικές και κοινωνικές υπηρεσίες (άρθρα 27-28, 30, 43-45, 54)·
- αναγνώριση στους μετανάστες του δικαιώματος εγγραφής σε συνδικάτα και συμμετοχής σε αυτά (άρθρα 26, 40)·

2.2 Η Σύμβαση αναγνωρίζει επίσης στους μετανάστες το δικαίωμα να διατηρούν τους δεσμούς με τη χώρα προέλευσής τους, γεγονός που προϋποθέτει:

- Διασφάλιση της δυνατότητας των μεταναστών να επιστρέφουν στη χώρα προέλευσής τους εάν το επιθυμούν· παροχή της δυνατότητας να πραγματοποιούν περιστασιακές επισκέψεις και να διατηρούν πολιτιστικούς δεσμούς (άρθρα 8, 31, 38)·
- Εξασφάλιση της πολιτικής συμμετοχής των μεταναστών στη χώρα προέλευσής τους (άρθρα 41-42)·
- Διασφάλιση του δικαιώματος των μεταναστών να μεταφέρουν τα εισοδήματά τους στη χώρα προέλευσής τους (άρθρα 32, 46-48)·

2.3 Η Σύμβαση στηρίζεται στη θεμελιώδη έννοια ότι όλοι οι μετανάστες πρέπει να έχουν πρόσβαση σε έναν ελάχιστο βαθμό προστασίας. Η Σύμβαση εξετάζει τις δύο καταστάσεις (νόμιμη και παράνομη) στις οποίες μπορεί να βρίσκονται οι μετανάστες εργαζόμενοι· θεσπίζει κατάλογο ευρύτερων δικαιωμάτων για εκείνους που βρίσκονται σε νόμιμη κατάσταση, αναγνωρίζει όμως επίσης ορισμένα θεμελιώδη δικαιώματα στους παράνομους μετανάστες.

2.4 Η Σύμβαση προτείνει να αναληφθούν δράσεις για την εξάλειψη της παράνομης μετανάστευσης, κυρίως μέσω της καταπολέμησης της παραπλανητικής ενημέρωσης που ενδέχεται να παροτρύνει τον κόσμο στην παράνομη μετανάστευση, καθώς και μέσω κυρώσεων για τους διακινούντες και τους απασχολούντες μετανάστες χωρίς έγγραφα.

2.5 Συγκροτείται Επιτροπή προστασίας των δικαιωμάτων των διακινούμενων εργαζομένων και των μελών της οικογένειάς τους, απαρτιζόμενη από δέκα εμπειρογνώμονες επιφορτισμένους να μεριμνούν για την εφαρμογή της Σύμβασης, τους οποίους διορίζουν τα κράτη που την έχουν επικυρώσει.

3. Οι δυτικές χώρες δεν έχουν κυρώσει τη Σύμβαση

3.1 Οι διεθνείς μεταναστεύσεις είναι απόρροια των μεγάλων οικονομικών και κοινωνικών ανισοτήτων που υφίστανται μεταξύ των πλούσιων χωρών του βορρά και των αναπτυσσόμενων χωρών· ανισότητες οι οποίες, σε ένα οικονομικό σύστημα όλο και περισσότερο παγκοσμιοποιημένο, οξύνονται ολοένα. Ωστόσο, οι χώρες που έχουν επικυρώσει τη Σύμβαση είναι, στην πλειονότητά τους, χώρες προέλευσης μεταναστών. Τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, ο Καναδάς, η Αυστραλία, η Ιαπωνία και οι λοιπές δυτικές χώρες που είναι αποδέκτες μεγάλου αριθμού μεταναστών⁽¹⁾ δεν έχουν επικυρώσει ούτε και υπογράψει⁽²⁾ μέχρι στιγμής τη Σύμβαση.

3.2 Η Ευρωπαϊκή Ένωση, που επιχειρεί την καθιέρωση διεθνών κανόνων σε διάφορους τομείς (στον ΠΟΕ για το διεθνές εμπόριο, μέσω του Κυότο για το περιβάλλον κ.λπ.), έχει επίσης χρέος να προωθήσει την εξασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των μεταναστών μέσω διεθνών κανόνων.

4. Η μεταναστευτική πολιτική στην Ευρωπαϊκή Ένωση

4.1 Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένας χώρος όπου διασφαλίζονται και προστατεύονται τα δικαιώματα του ανθρώπου και όπου εφαρμόζεται η πλειονότητα των διεθνών νομικών πράξεων των Ηνωμένων Εθνών. Διαθέτει επίσης δικές της νομικές πράξεις, όπως η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου ή ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

4.2 Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει επίσης αναπτύξει διάφορα νομικά μέσα για την καταπολέμηση των διακρίσεων⁽³⁾. Εντούτοις, διάφοροι εμπειρογνώμονες, καθώς και το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο των φαινομένων ρατσισμού και ξενοφοβίας⁽⁴⁾, έχουν γνωστοποιήσει τις διακρίσεις που υφίστανται οι μετανάστες ως προς τις συνθήκες εργασίας.

⁽¹⁾ Στη Βόρεια Αμερική και τη Δυτική Ευρώπη κατοικούν το 55 % του συνόλου των μεταναστών.

⁽²⁾ Τα κράτη που έχουν υπογράψει είναι εκείνα που έχουν εκφράσει τη βούληση να προσχωρήσουν στο μέλλον: Χιλή, Μπαγκλαντές, Τουρκία, Κομόρες, Γουινέα Μπισσάου, Παραγουάη, Σάο Τομέ και Πρίνσιπε, Σιέρα Λεόνε, Τόγκο.

⁽³⁾ Οδηγία 2000/43 και οδηγία 2000/78.

⁽⁴⁾ Βλέπε έκθεση «Migrants, minorities and employment: exclusion, discrimination in 15 Member States of the European Union», Οκτώβριος 2003.

4.3 Από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε, η Ευρωπαϊκή Ένωση καταρτίζει σταδιακά κοινή νομοθεσία για την παροχή ασύλου και την αποδοχή μεταναστών, καθώς και για τη βελτίωση της συνεργασίας με τις τρίτες χώρες για τη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών. Επίσης, στο Τάμπερε συμφωνήθηκε ότι τα πρόσωπα πρέπει να απολαμβάνουν δίκαιης μεταχείρισης και ότι είναι αναγκαία η ανάπτυξη πολιτικών για την ενσωμάτωση και για την καταπολέμηση των διακρίσεων.

4.4 Η Επιτροπή έχει εκπονήσει διάφορες νομοθετικές πρωτοβουλίες, οι οποίες ωστόσο συζητούνται με μεγάλες δυσκολίες στο Συμβούλιο⁽¹⁾. Τέσσερα χρόνια μετά το Συμβούλιο του Τάμπερε, τα αποτελέσματα είναι πενιχρά. Η νομοθεσία που έχει υιοθετηθεί είναι αποκαρδιωτική και απέχει μακράν από τους στόχους του Τάμπερε, από τις προτάσεις της Επιτροπής, από τις θέσεις του Κοινοβουλίου και από τις απόψεις της ΕΟΚΕ. Η επίτευξη συμφωνιών στο Συμβούλιο είναι πολύ δυσχερής, λόγω των ακινητοποιήσεων που επιτρέπει το ισχύον σύστημα και λόγω της στάσης ορισμένων κυβερνήσεων.

4.5 Η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, με διάφορες γνωμοδοτήσεις της, έχει ζητήσει από το Συμβούλιο να ενεργεί πιο υπεύθυνα και με πιο εποικοδομητικό και συνεργάσιμο πνεύμα. Μία κατάλληλη κοινή νομοθεσία για τη νόμιμη και διαφανή διαχείριση της εισερχόμενης μετανάστευσης καθίσταται ολοένα και πιο αναγκαία στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

4.6 Η ΕΟΚΕ έχει καταρτίσει διάφορες γνωμοδοτήσεις⁽²⁾, στις οποίες προτείνεται να αποκτήσει η Ευρωπαϊκή Ένωση μια κατάλληλη πολιτική προκειμένου να διοχετεύεται προς τις νόμιμες οδούς η οικονομική μετανάστευση, να αποτρέπεται η παράνομη είσοδος μεταναστών και να καταπολεμηθεί η παράνομη διακίνηση προσώπων.

4.7 Επείγουσα καθίσταται πλέον η υιοθέτηση της Οδηγίας για τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής και πρόσβασης στην απασχόληση των μεταναστών, με βάση την πρόταση της Επιτροπής⁽³⁾ και λαμβάνοντας υπόψη τις απόψεις της ΕΟΚΕ⁽⁴⁾.

4.8 Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Θεσσαλονίκης έκρινε θετική την Ανακοίνωση της Επιτροπής για τη μετανάστευση, την ένταξη και την απασχόληση⁽⁵⁾, όπου επισημαίνεται ότι κατά τα προσεχή έτη θα αυξηθεί σημαντικά η είσοδος μεταναστών στην Ευρωπαϊκή Ένωση για εργασιακούς λόγους και, ως εκ τούτου, θα καταστεί αναγκαία η ύπαρξη κατάλληλης νομοθεσίας για τη νόμιμη διαχείριση της μετανάστευσης. Η Επιτροπή δηλώνει επίσης ότι θα είναι απαραίτητη η ανάπτυξη πολιτικών για την ενσωμάτωση των μεταναστευτικών πληθυσμών, καθώς και για την καταπολέμηση κάθε μορφής εκμετάλλευσης και διακρίσεων.

(1) Ήδη από το 1994, στο Λευκό Βιβλίο της σχετικά με την Ευρωπαϊκή Κοινωνική Πολιτική [COM(1994) 333 τελικό], η Επιτροπή συνιστούσε στα κράτη μέλη την κύρωση της Σύμβασης.

(2) Βλέπε γνωμοδοτήσεις της ΕΟΚΕ για την οικογενειακή επανένωση, ΕΕ C 204 της 18.7.2000 και ΕΕ C 241 της 7.10.2002· για την Ανακοίνωση της Επιτροπής για την κοινοτική πολιτική μετανάστευσης, ΕΕ C 260 της 17.9.2001· για το καθεστώς κατοίκου μακράς διάρκειας, ΕΕ C 36 της 8.2.2002· για τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής για εργασιακούς λόγους, ΕΕ C 80 της 3.4.2002· για μία κοινή πολιτική κατά της παράνομης μετανάστευσης, ΕΕ C 149 της 21.6.2002· για τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής με σκοπό τις σπουδές, την επαγγελματική κατάρτιση ή τον εθελοντισμό, ΕΕ C 133 της 6.6.2003 και για την απόκτηση της ιθαγένειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ΕΕ C 208 της 3.9.2003.

(3) Βλέπε ΕΕ C 332 της 27.11.2001.

(4) Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ στην ΕΕ C 80 της 30.3.2004 (εισηγητής: ο κ. PARIZA CASTAÑOS).

(5) Ανακοίνωση της Επιτροπής COM(2003) 336 τελικό και γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ στην ΕΕ C 80 της 30.3.2004 (εισηγητής: ο κ. PARIZA CASTAÑOS).

4.9 Ορισμένες εθνικές νομοθεσίες για την είσοδο μεταναστών δεν σέβονται πλήρως τις διεθνείς Συμβάσεις για τα δικαιώματα του ανθρώπου, και μάλιστα ορισμένες από τις ευρωπαϊκές οδηγίες (όπως, για παράδειγμα, εκείνη που αφορά την οικογενειακή επανένωση) έχουν κριθεί αντίθετες προς τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, και από διάφορους ΜΚΟ και από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η ΕΟΚΕ φρονεί ότι οι διεθνείς συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα και ο Χάρτης των θεμελιωδών δικαιωμάτων της ΕΕ οφείλουν να συνιστούν τη βάση για ολόκληρο το ευρωπαϊκό νομοθετικό οικοδόμημα που αφορά τη μετανάστευση.

5. Οι αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ανά τον κόσμο

5.1 Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν εισάγει τελευταία μια μονομερή αντίληψη για τη διαχείριση των διεθνών θεμάτων. Ολόκληρο το σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών υφίσταται σοβαρά προβλήματα που απορρέουν από την κατάσταση αυτή, γεγονός που θέτει σε κίνδυνο το μοναδικό υφιστάμενο σύστημα για την πολυμερή και από κοινού επίλυση των διεθνών διαφορών.

5.2 Η Ευρωπαϊκή Ένωση, με μεγάλες δυσκολίες, οικοδομεί μια κοινή εξωτερική πολιτική στην οποία τα Ηνωμένα Έθνη καλούνται να διαδραματίσουν καθοριστικό ρόλο. Η μελλοντική Συνταγματική Συνθήκη θα εδραιώσει την εντολή αυτή για την εξωτερική πολιτική μεταξύ των κοινοτικών αρμοδιοτήτων.

5.3 Η πολυμερής προσέγγιση συνιστά τη βάση των εξωτερικών σχέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και την ενεργό της δέσμευση με το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών. Σε πρόσφατο έγγραφο της⁽⁶⁾, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δηλώνει: «Η πρόκληση που αντιμετωπίζουν σήμερα τα Ηνωμένα Έθνη είναι σαφής: η “παγκόσμια διακυβέρνηση” θα παραμείνει ανίσχυρη αν τα πολυμερή όργανα δεν είναι σε θέση να διασφαλίσουν την πραγματική εφαρμογή των αποφάσεων και των κανόνων τους —τόσο στη σφαίρα “υψηλής πολιτικής” της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, όσο και κατά την πρακτική εφαρμογή των δεσμεύσεων που έχουν αναληφθεί στις πρόσφατες διασκέψεις του ΟΗΕ στον κοινωνικό, οικονομικό και περιβαλλοντικό τομέα. Εν προκειμένω, η ΕΕ έχει ιδιαίτερη ευθύνη. Από τη μια πλευρά, έχει καταστήσει τον πολυμερισμό σταθερή αρχή που διέπει τις εξωτερικές της σχέσεις. Από την άλλη, θα μπορούσε και θα όφειλε να αποτελεί πρότυπο για τους άλλους εφαρμόζοντας —ή ακόμη και ξεπερνώντας— τις διεθνείς της δεσμεύσεις».

5.4 Η παγκοσμιοποίηση δημιουργεί νέες ευκαιρίες και νέα προβλήματα για τη διακυβέρνηση του κόσμου⁽⁷⁾. Οι μεταναστεύσεις συνεπάγονται σήμερα μεγάλα προβλήματα για τα πρόσωπα που μεταναστεύονται και για τις χώρες προέλευσης και υποδοχής. Η πρόκληση που αντιμετωπίζεται είναι η μετουσίωση των προβλημάτων σε ευκαιρίες για όλους: για τα πρόσωπα που μεταναστεύουν, για τις χώρες προέλευσης και για τις χώρες υποδοχής. Η πολυμερής προσέγγιση και η διεθνής συνεργασία είναι ο οδηγός για μια χρηστή παγκόσμια διακυβέρνηση, για την καθιέρωση ενός συστήματος κανόνων και θεσμών, θεσπισμένων από τη διεθνή κοινότητα και παγκοσμίως αναγνωρισμένων.

(6) COM(526) 2003 «Η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα Ηνωμένα Έθνη: η επιλογή του πολυμερισμού».

(7) Βλέπε Ενημερωτική Έκθεση CES 326/2001, «Η κυριαρχία πάνω στην παγκοσμιοποίηση, αναγκαιότητα για τους ασθενέστερους», εισηγητής: ο κ. Baeza.

5.5 Όπως είπε ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών κ. Kofi Annan στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στις 29 Ιανουαρίου 2004, η διεθνής συνεργασία είναι ο καλύτερος τρόπος για τη διαχείριση των διεθνών μετακινήσεων, οι οποίες θα αυξηθούν κατά τα επρόχοντα έτη. «Μόνο μέσω της συνεργασίας —διμερούς, περιφερειακής και παγκόσμιας— θα μπορέσουμε να οικοδομήσουμε συμμαχίες μεταξύ των χωρών υποδοχής και των χωρών προέλευσης, που να αποβαίνουν προς το συμφέρον όλων, τόνισε. Να γίνει η μετανάστευση μοχλός ανάπτυξης· να καταπολεμηθούν αποτελεσματικά τα κυκλώματα παράνομης διακίνησης προσώπων· και να συμφωνηθούν κοινοί κανόνες για τη μεταχείριση των μεταναστών και τη διαχείριση της μετανάστευσης».

5.6 Η Ευρώπη είναι χώρος ελευθερίας, δημοκρατίας και σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των προσώπων. Για να ενισχυθούν στο μέλλον οι αξίες αυτές, οι διεθνείς συμβάσεις που προστατεύουν τα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου πρέπει να επικυρωθούν από όλα τα κράτη της Ένωσης, και οι νομικές τους επιταγές να ενσωματωθούν στην εθνική και την κοινοτική νομοθεσία.

5.7 Το άρθρο 7 του Σχεδίου Συνθήκης για τη θέσπιση Συντάγματος της Ευρώπης προτείνει την προσχώρηση της Ένωσης στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, την οποία υποστηρίζει και η ΕΟΚΕ. Η ΕΟΚΕ υποστηρίζει επίσης την ενσωμάτωση στο Σύνταγμα του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης, ο οποίος θα αποτελέσει κοινή βάση για τα δικαιώματα όλων των προσώπων στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

5.8 Οι αξίες αυτές πρέπει επίσης να ενσωματωθούν στις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης. Η Ευρώπη οφείλει, με βάση τις διεθνείς συμβά-

σεις που υποστηρίζουν τα Ηνωμένα Έθνη, να προωθήσει τη σύσταση ενός κοινού νομικού σώματος για τη διεθνή προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων όντων, χωρίς διακρίσεις εθνικής προέλευσης και όποιος κι αν είναι ο τόπος διαμονής τους.

6. Πρόταση της ΕΟΚΕ

6.1 Η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, στο πνεύμα των γνωμοδοτήσεων που έχει καταρτίσει για την ευρωπαϊκή πολιτική μετανάστευσης και σύμφωνα με την άποψη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προτείνει να επικυρώσουν τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης τη διεθνή σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων όλων των διακινούμενων εργαζομένων και των μελών των οικογενειών τους, την οποία έχει εγκρίνει η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών (ψήφισμα αριθ. 45/158 της 18ης Δεκεμβρίου 1990) και η οποία έχει τεθεί σε ισχύ από 1ης Ιουλίου 2003.

6.2 Η ΕΟΚΕ προτείνει στον Πρόεδρο της Επιτροπής και στην Προεδρία του Συμβουλίου να υιοθετήσουν τις κατάλληλες πολιτικές πρωτοβουλίες προκειμένου, εντός των προσεχών 24 μηνών, τα κράτη μέλη να προβούν στην κύρωση της Σύμβασης, καθώς επίσης και να κυρώσει τη Σύμβαση και η ΕΕ, όταν η συνταγματική συνθήκη θα την εξουσιοδοτήσει για την υπογραφή διεθνών συμφωνιών. Προκειμένου να διευκολυνθεί η επικύρωση, η Επιτροπή θα διεξάγει μελέτη όπου θα εξετάζονται οι εθνικές και κοινοτικές νομοθεσίες σε συνάρτηση με τη Σύμβαση. Ακόμη, οι κοινωνικοί εταίροι και λοιπές οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών θα συνταχθούν με την ΕΟΚΕ και την Επιτροπή για την προώθηση της επικύρωσης.

Βρυξέλλες, 30 Ιουνίου 2004.

Ο Πρόεδρος

της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής

Roger BRIESCH